ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ
ΕΤΗΣΙΑ . . . . ΔΡ. 72.000
ΕΞΑΜΗΝΟΣ . . . . » 36.000
ΤΡΙΜΗΝΟΣ . . . . » 18.000

ΠΑΝΤΟΙΑΙ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΙΣ
ΔΙ' ΙΔΙΑΙΤΕΡΑΣ ΣΥΜΦΩΝΙΑΣ

ΝΕΟΛΟΓΟΣ
ΠΑΤΡΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
ΕΤΗΣΙΑ . . . . Στερλῖναι 10
ΕΞΑΜΗΝΟΣ . . . . »
ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ . . . . Δολλάρια 200

ΠΡΟΠΛΗΡΩΝΟΝΤΑΙ
ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΤΟΣ ΝΒ — Ἀριθμὸς φύλλου 584 | ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΑΚΑΡΗ 193 — ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 25—93 | ΠΑΤΡΑΙ Παρασκευὴ 21 Ἰουνίου 1946

ΥΠΟ ΤΟ ΒΑΡΟΣ ΔΙΪΣΤΑΜΕΝΩΝ ΑΠΟΨΕΩΝ...

ΕΑΝ, ΕΚ ΔΕΥΤΕΡΟΥ, ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ ΔΕΝ ΗΜΠΟΡΕΣΗ ΝΑ ΓΙΝΗ ΤΟ ΛΙΚΝΟΝ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

Ο ΠΙΘΑΝΟΣ ΔΙΑΧΩΡΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΔΥΟ ΤΕΡΑΣΤΙΩΝ ΠΑΡΑΤΑΞΕΩΝ — ΕΛΛΑΣ: ΑΝΑΜΦΙΣΒΗΤΗΤΟΝ ΣΤΑΥΡΟΔΡΟΜΙ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΔΙΑΠΡΕΠΟΥΣ ΕΛΛΗΝΟΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ, ΙΟΥΝΙΟΣ

Καὶ πάλιν ἤρχισεν εἰς Παρισίους νὰ σημειοῦται δυστοκία. Τὰ μειδιάματα τῶν ἀφικνουμένων, εἰς τὰ ἀεροδρόμια, ὑπουργῶν, τὰ πρῶτα τυπικὰ των φιλοφρονήματα, κάποιαι ἐγκάρδιαι χειραψίαι, εἶχον δημιουργήσει μίαν ἐντύπωσιν ἐπιφυλακτικῶς εὐοίωνον. Ἐπρόκειτο ὅμως ἁπλῶς περὶ προλόγου ἀβροφροσύνης. Ἤδη οἱ Τέσσαρες ἀπὸ τὸν προθάλαμον ἐπέρασαν εἰς τὴν κυρίαν αἴθουσαν. Καὶ ἐκεῖ, ἐπάνω εἰς μίαν τράπεζαν, τοὺς ἀναμένει ὄγκος ἐκκρεμότητος, σωρὸς ἀντιθέσεων, πλῆθος προβλημάτων αἰχμηρῶν, πολυεδρικῶν, δυσεπιλύτων, περὶ τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν ὁποίων θὰ διεξαχθῇ ἀπαλῶς καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν ἡ πάλη τῶν ἰδεῶν καὶ τῶν συμφερόντων.

Διασκέψεις, αἱ ὁποῖαι, ὡς ἐκ τῆς φύσεως των, εἶνε προωρισμέναι νὰ κρίνουν τὰς τύχας τοῦ κόσμου διὰ πολλὰς γενεάς, συχνά, εἰς τὰ διπλωματικὰ χρονικά, ἔχουν παρουσιάσει ἐκπλήξεις ὅταν φθάνουν εἰς τὸ τέρμα των. Ἴσως θὰ ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ ἐνθυμηθῇ, ὅτι καὶ μεταξὺ τῶν κοινῶν ἀνθρώπων, αἱ καλύτεραι φιλίαι ἀποδεικνύονται συχνὰ αὐταὶ ποὺ ἀρχίζουν μὲ μίαν δυσχέρειαν ἢ μὲ μίαν σύγκρουσιν. Εἶνε καθολικὴ ἡ εὐχὴ νὰ εὕρῃ μίαν μεταφορικὴν ὁμοιότητα εἰς τὸ ἀνάκτορον τοῦ Λουξεμβούργου ἡ περίπτωσις αὐτὴ τῶν ἁπλῶν θνητῶν. Ἀλλ' ἀτυχῶς ἡ εὐχὴ εἶνε τὸ μόνον ποὺ ἀπομένει πλέον εἰς τὴν ταλαίπωρον ἀνθρωπότητα, οἱ δὲ οὐρανοὶ τώρα τελευταίως ἀποδεικνύουν ἀπροθυμίαν νὰ τὴν υἱοθετήσουν. Τὴν ἰδίαν αὐτὴν εὐχὴν ἐπανέλαβε περίπου προχθὲς καὶ ὁ στρατάρχης Σμάτς. Ἀλλ' ὁ Νέστωρ τῆς Βρετανικῆς Κοινοπολιτείας ἐπροχώρησε πολὺ πέραν αὐτῆς. Καὶ μακρὰν πάσης συναισθηματικότητος, ἐπιστοποίησε, μὲ τὴν διεισδυτικὴν ὀξυδέρκειαν τοῦ πολιτικοῦ του ταλάντου, τὸν μόνον δυνατὸν προσανατολισμόν, πρὸς τὸν ὁποῖον ἀναγκαίως θὰ στραφῇ ἡ στρατηγικὴ τῶν Δυτικῶν Δημοκρατιῶν, εἰς περίπτωσιν κατὰ τὴν ὁποίαν, διὰ δευτέραν φορὰν ἡ Γαλλικὴ πρωτεύουσα δὲν ἠμπορέσει νὰ γένῃ τὸ λίκνον τῆς εἰρήνης. Ὡς τελευταία λύσις ὑπολείπεται πλέον ἡ σύνοδος τῶν 21 Ἐθνῶν. Ἡ μέχρι τοῦδε προσπάθεια τῶν Τεσσάρων μεγάλων συνεπιέσθη καταθλιπτικῶς ἀπὸ τὸ βάρος τῶν διεσταμένων ἀπόψεων. Εἶχεν ἀρχίσει ὡς προσπάθεια αἰσιοδοξίας. Ἐξειλίχθη σήμερον εἰς προσπάθειαν ἀπογνώσεως. Αἱ αἰτίαι εἶνε γνωσταί. Μία πρώτη, βασική, ὑπῆρξεν αὐτή, ἡ ὁποία ἀπέρρευσε ἀπὸ τὴν διαφορὰν ἑρμηνείας τῆς ἐννοίας τῶν πραγματικῶν δημοκρατικῶν θεσμῶν. Ὅλοι συμφωνοῦν ὅτι συμφώνως πρὸς αὐτούς, πρέπει νὰ κυβερνηθῇ ὁ κόσμος τοῦ μέλλοντος. Κατὰ συνέπειαν καὶ αἱ συνθῆκαι εἰρήνης πρέπει νὰ στηριχθοῦν εἰς τὸ ἴδιον κοινωνικοοικονομικὸν βάθρον. Ἀλλ' ὅταν φθάνουν — διότι εἶνε ἀναπόφευκτον νὰ φθάνουν — εἰς τὴν ἐπεξήγησιν τοῦ ὅρου «δημοκρατία» ἀνακύπτει τραυματικὴ ἡ ἀντίθεσις. Ἔχει κανεὶς τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι οἱ Τέσσαρες ψαύοντες μίαν ζέουσαν πραγματικότητα, ἀποσύρουν αἰφνιδίως τὸν δάκτυλον ἀπ' αὐτῆς, διότι ὑπέστη ὀδυνηρὸν ἔγκαυμα. Ἔτσι, γύρω ἀπὸ τὸ θέμα αὐτό, προκύπτει πλῆθος παρεξηγήσεων, αἱ ὁποῖαι ὑφαίνουν φραγμὸν ἀδιαπέραστον, τὸν φραγμὸν αὐτόν, ὁ ὁποῖος πιθανώτατα πλέον, ὡς ἐδήλωσε καὶ ὁ πολιὸς στρατάρχης, θὰ ἀποτελέσῃ τὴν γραμμὴν διαχωρισμοῦ τῶν δύο τεραστίων παρατάξεων, ποὺ θὰ σχηματισθοῦν τὴν ἰδίαν ἀκριβῶς στιγμήν, καθ' ἣν θὰ ὑπογράφωνται αἱ ἰδιαίτεραι συνθῆκαι εἰρήνης. Διότι εἶνε φανερὸν πλέον, ὅτι πρὸς αὐτὴν φέρεται ἡ Ἀγγλοσαξωνικὴ διπλωματία. Βεβαίως μία παρομοία διαίρεσις δὲν θὰ κατορθώσῃ νὰ ἀποκαταστήσῃ ἀδιατάρακτον τὸ αἴσθημα τῆς διεθνοῦς ἀσφαλείας. Ὁσονδήποτε παρατεταμένη κατάστασις εἰρήνης καὶ ἂν ἐπακολουθήσῃ, τὸ ἕνα στρατόπεδον θὰ εἶνε μοιραίως ὑποχρεωμένον νὰ παρακολουθῇ μὲ ἐντεταμένην προσοχὴν τὸ ἕτερον. Μία περίοδος ἀναμονῆς θὰ ἔχῃ ἀνοίξει. Ἀλλά, παρ' ὅλα τὰ ἐναντίον, ποὺ ἐμφανίζει ἡ λύσις αὐτή, παρ' ὅλον ὅτι ὁ σπόρος κάποιας μελλοντικῆς ἀπειλῆς θὰ λανθάνῃ ἐντὸς τοῦ ἐδάφους, παρ' ὅλον ὅτι θὰ πρόκειται περὶ τραγικῆς διαψεύσεως τόσων ὡραίων ἐλπίδων, ποὺ ἐγεννήθησαν μαινομένης ἀκόμη τῆς λαίλαπος τοῦ πολέμου, τίποτε δὲν ἀποκλείει ἐν τούτοις ἕνα αἰφνίδιον ξεκαθάρισμα τοῦ ὁρίζοντος, εἴτε διότι τὰ Σοβιέτ, περιχαρακωμένα εἰς τὰ ἰδεολογικὰ συρματοπλέγματα, τὰ ὁποῖα τώρα ἀνενδότως προσπαθοῦν νὰ τοποθετήσουν, θὰ ἀρχίσουν νὰ κουράζωνται εἰς τὴν πολλὰ συνεπαγομένην αὐτοαπομόνωσίν των, εἴτε διότι, λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν τῆς ἀτονίας εἰς τὴν ὁποίαν ἔχει περιπέσει διεθνῶς ὁ κομμουνισμὸς ὡς κοσμοθεωρία, πνεύσουν εἰς τὴν ἀχανῆ χώραν τῶν χθεσινῶν καὶ τῶν σημερινῶν τσάρων ὑγιέστεροι ἄνεμοι.

Εἰς τὸ οὕτω χαρασσόμενον διπλωματικὸν περίγραμμα τῆς παρούσης ὥρας, ἡ θέσις τῆς Ἑλλάδος εἶνε σαφής, προκαθωρισμένη ἐκ τῶν παραδόσεων καὶ τῶν γεωπολιτικῶν συνθηκῶν της. Εἶνε πάντοτε ἐντεταγμένη ἐξ ἰδιοσυγκρασίας ὑπὸ τὰς σημαίας ἐκείνας, τὰς ὁποίας ῥιπίζουν αἱ αὖραι τῆς ἐλευθερίας. Τὸ βῆμα τῆς Πνυκὸς θὰ παραμένῃ δι' αὐτὴν τὸ αἰώνιον σύμβολον πολιτικῆς διακυβερνήσεως. Τὰ συμφέροντά της εἶνε συνταυτισμένα μὲ τὰ συμφέροντα τῆς Δυτικῆς Δημοκρατίας. Καὶ ὅ,τι ποθεῖ ὁ λαός της εἶνε νὰ μείνῃ ἀπερίσπαστος εἰς τὴν ἱστορικὴν σκοπιάν του, βλέπων ἐλευθέρας καὶ ἀνεμποδίστους τὰς ὁδοὺς ἐκείνας τῶν συγκοινωνιῶν, αἱ ὁποῖαι, κατὰ τὸν Σμάτς, πρέπει νὰ προστατεύωνται καλῶς καὶ εἰς ἐξέτασιν τῶν ὁποίων ὁ στρατάρχης Μοντγκόμερυ ἐπιχειρεῖ αὐτὴν τὴν στιγμὴν τὴν μεγάλην περιοδείαν του. Σταθμὸς αὐτῆς ἠμπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ἡ Ἑλλὰς κόμβος ζωτικῆς σημασίας, ἀναμφισβήτητον σταυροδρόμι διεθνοῦς ἐνδιαφέροντος.

Ἀθηναϊκὰ εἰκοσιτετράωρα

Η ΖΩΗ ΣΤΑ ΛΟΥΤΡΑ

Ὁ Σαρωνικὸς ἤτανε χθὲς στὶς δόξες του: Γαλάζιος, διάφανος, γελαστός, ἐλαφρὰ κυματισμένος, ὅσο ἀρκεῖ γιὰ νὰ πεταλουδίζουν ἐπάνω στὰ νερά του, μὲ μυριάδες φτερά, τ' ἄϋλα χρυσάφια τοῦ ἡλίου, στολισμένος μ' ὅλα τ' ἄσπρα του πανάκια, φουσκωμένα σὰν στήθη κύκνων, δροσισμένος καὶ μυρωμένος μὲ τὸν πιὸ φρέσκο μπάτη, ποὺ γνώρισε καλοκαιράκι, ἔδινε γοητευτικὴν εἰκόνα μακαριότητος:

—Θάλεγε κανεὶς —ψιθύριζε μιὰ ξένη μαγεμένη, κάτω ἀπὸ μιὰ πρόχειρη σκιάδα στὴ Βάρκιζα— ὅτι βλέπει λίμνη: Τὴ λίμνη τοῦ Λεμάν.

Ἀλλὰ δὲν εἶχε καθόλου δίκηο. Ἡ λίμνη τῆς Γενεύης εἶναι κορνιζαρισμένη, στὸ πρῶτο ἐπίπεδο μὲ γιρλάνδες πολιτισμένης χλωρίδος, ρωμαντικὲς γραφικότητες, σπαρμένη μὲ λουλουδισμένα νησάκια γλυκερῆς ὠμορφιᾶς. Καί, στὸ δεύτερο ἐπίπεδο, μὲ τὰ ψηλὰ σκυθρωπὰ βουνὰ μὲ τὶς χιονοστρωμένες κορφές. Ἐδῶ τὰ νησάκια, χωρὶς χλωρίδα, κάθονται στὰ νερὰ ἐλαφρὰ σὰν σύννεφα. Ἐδῶ τὸ βουνὸ τῆς Αἴγινας ὑψώνει τὸ φωτεινὸ τρίγωνό του, ποὺ ἀντὶ νὰ κλείνη τὸν ὁρίζοντα, κόβει τὴ μονοτονία του μ' ἕνα φαιδρὸ παιγνίδισμα καί, τέλος, τὸ ἄμεσο πλαίσιό του εἶναι οἱ ὁλόξανθες ἀμμουδιές, οἱ ἀλλεπάλληλες ἀγκάλες, ἀπὸ τὴ Βάρκιζα ὡς τὰ Λεγρενά, ποὺ ἡ θάλασσα εἰσχωρεῖ κάθε τόσο βαθειὰ καὶ σχηματίζει αὐτά, ποὺ κάποιος ὠνόμασε φιὸρδ τῆς Ἀττικῆς.

Εἶπα ὅτι χθὲς ἤτανε στὶς δόξες του. Μὰ ὄχι μονάχα γιὰ τὶς φυσικὲς ὠμορφιές του, ἀλλὰ καὶ γιὰ τ' ἀνθρώπινα στολίδιά του. Τί παναθηναϊκὴ ἔξοδος πρὸς τὴ θάλασσα! Ἀπὸ τὰ λουτρὰ τοῦ Παλαιοῦ Φαλήρου ὡς τὴ Βάρκιζα τὸ πολύχρωμο φεστόνι ἀπὸ μαγιὼ καὶ σκουφάκια, ποὺ διακοσμοῦσε τὴν ἄμμο καὶ τὰ νερὰ δὲν κοβότανε πουθενά.

Χιλιάδες σώματα κατέβηκαν γιὰ τὴ μεγάλη χαρὰ τοῦ λουτροῦ. Μυριάδες θρίαμβοι τῆς ἐλαφρᾶς καμπύλης ζώστηκαν τοὺς λυωμένους σαπφείρους τοῦ κύματος, ἄπειρα πλήθη παρεδόθησαν στὴν ἀπόλαυσι τῆς ἀτέλειωτης θωπείας του. Εἴχανε κάποιο δίκηο οἱ παλαιότεροι ἠθικολόγοι ποὺ ἐφοβοῦντο τὸ νερό, τὸ ὑπέρτατο αὐτὸ κέντρισμα τοῦ δέρματος, ὅπως εἶχε κάποιο δίκηο καὶ ὁ ἀσκητισμός, ὅταν ἔβαζε τὴν ἀπλυσιὰ σχεδὸν συνώνυμη τῆς ἀρετῆς. Γιατὶ νερὸ θὰ πῆ ζωὴ τοῦ δέρματος. Καὶ ζωὴ τοῦ δέρματος θὰ πῆ πρόλογος στὸ ἁμάρτημα.

Εὐτυχῶς τὸ ἀθλητικὸ πνεῦμα ἔχει ἀντίδρασι σ' αὐτό. Ἦρθε νὰ ἐξαγνίση τὶς ἐντυπώσεις ἀπὸ τὸ νερό. Καὶ ἤταν ἀνάγκη νὰ γίνη ἡ ἀντίδρασις αὐτή, ἐδῶ, πρὸ πάντων, στὶς ἀκτὲς τῆς Ἀττικῆς. Εἶναι κάτω στρωμένες μὲ τ' ἀπαλώτερα καὶ χλιαρώτερα βελοῦδα, ὅπου σὲ κάθε βῆμα δέχεσθε κι' ἀπὸ μιὰ θωπεία. Ἀλλὰ ἡ θάλασσα δὲν πάει πίσω. Τὰ νερὰ τῶν ἀκτῶν μας, διάφανα, λεπτά, τυλίγουν τὸ σῶμα σὰν τὸ πιὸ φίνο ἀτλάζι. Γύρω μου, ὅταν βγῆκα στὸν ἀφρό, μετὰ τὴν πρώτη βουτιά, ἀντίκρυσα πρόσωπα μ' ἐκφράσεις ἀγαλλιάσεως, μιᾶς μακαριότητος φυσικῆς. Τὸ λουτρό, μέσα σ' αὐτὰ τὰ βελοῦδα καὶ τ' ἀτλάζια, εἶναι ἀληθινὴ ἀπόλαυσις. Καὶ ἀποκορυφώνεται κάτω ἀπὸ τὶς σκιάδες σ' ἕνα φαγοπότι, ὅπου ἡ μαύρη μαριδίτσα τοῦ Φαλήρου, ἡ ντομάτα καὶ ἡ ρετσίνα συνθέτουν ἕνα πρόγευμα, διὰ τὸ ὁποῖον ὁ Λούκουλος θὰ μποροῦσε ν' ἀπαρνηθῆ ὅλα τὰ θέλγητρα τῆς Ρωμαϊκῆς κουζίνας.

ΦΟΡΤΟΥΝΙΟ

ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ὁ λόγος τοῦ στρατάρχου Σμάτς, ἐκφωνηθεὶς καθ' ἣν στιγμὴν ἡ Διάσκεψις ἤρχισε νὰ αἰσθάνεται τὰς πρώτας δυσκολίας της, ἐνέχει ἰδιάζουσαν σοβαρότητα, κυρίως ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τοῦ προσανατολισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἀπομένει διὰ τὴν πολιτικὴν τῶν Δυτικῶν Δημοκρατιῶν, ἐν περιπτώσει καὶ νέου ναυαγίου τῶν τετραμερῶν συνομιλιῶν. Ὁ Νοτιοαφρικανὸς πρωθυπουργὸς ἐκ τῶν ἐγκυροτέρων πάντοτε πληροφορημένων ἡγετῶν τοῦ κόσμου, διαθέτων σπανίαν δύναμιν ὀξυδερκείας, ἐν προκειμένῳ δὲ βασιζόμενος καὶ εἰς τὰ πορίσματα τοῦ προσφάτως λήξαντος Συμβουλίου τῶν Κτήσεων, ἀφήνει νὰ ἐννοηθῇ σαφῶς, ὅτι αἱ προσδοκίαι τῆς ἀνθρωπότητος θὰ πρέπῃ νὰ στραφοῦν πρὸς τὴν διέξοδον τοῦ Συνεδρίου Εἰρήνης. Βεβαίως ἀπεύχεται καὶ αὐτὸς τὴν ἐν λόγῳ ἔκβασιν, ὅπως τὴν ἀπεύχονται καὶ ὅλοι οἱ λαοί, ἐφ' ὅσον αὐτομάτως σχεδὸν θὰ ἀκολουθηθῇ ἀπὸ τὴν διαίρεσιν τοῦ κόσμου εἰς δύο παρατάξεις. Ἀλλ' ἡ σύναψις χωριστῶν συνθηκῶν, ὡς ἀκραῖος σταθμὸς μιᾶς προσπαθείας, ἡ ὁποία ἐκλυδωνίσθη εἰς τὴν ἀσάφειαν τῶν Ρωσσικῶν προθέσεων, θὰ εἶνε ἐπὶ τέλους μία λύσις, ἡ ὁποία ἴσως, μὲ ἕνα εὐτυχῆ χειρισμόν, νὰ μὴ ἀποβῇ ὀλιγώτερον γόνιμος ἀπὸ οἱανδήποτε ἄλλην.

*

Ἐν σχέσει πρὸς ὅσα κατ' ἐπανάληψιν ἔχομεν γράψει, διὰ τὴν καθαριότητα τῆς πόλεως, ἠρωτήθημεν ἀπὸ τὴν ἁρμοδίαν ὑπηρεσίαν τοῦ Δήμου, νὰ τῆς ὑποδείξωμεν, ποῦ ὑπάρχουν νοσογόνοι ἑστίαι, τὰς ὁποίας δημιουργοῦν αἱ παντοειδεῖς ἀκαθαρσίαι καὶ οἱ σωροὶ τῶν ἀπορριμάτων. Ἀποφεύγομεν νὰ σχολιάσωμεν τὴν ἀθώαν αὐτὴν ἀπορίαν της ἐπὶ ζητήματος, τὸ ὁποῖον καθίσταται δι' ὅλους τοὺς πολίτας, τοὺς διερχομένους ἀπὸ μερικὰς ὁδούς, ἀποκρουστικῶς ἀντιληπτόν, ἀνὰ πᾶν βῆμα των. Καὶ καλοῦμεν τὴν ὑπηρεσίαν νὰ ἀποφασίσῃ νὰ διασχίσῃ τὴν ὁδὸν Κανακάρη, αἴφνης, ἡ ὁποία, πιστεύομεν, ὅτι δὲν εἶναι ἀπόκεντρος. Ὅπου ὑπάρχει εἴσοδος ἀχρησιμοποιήτου ὑπογείου — καὶ ὑπάρχουν πάμπολλα εἰς αὐτὴν τὴν ὁδὸν — ὑπάρχει καὶ μία πρόσχωσις ρύπων, δημιουργούντων ἀφόρητον κατάστασιν. Ἀφήνομεν δὲ τὰ οἰκόπεδα καὶ τὰ πεζοδρόμια, τὰ ὁποῖα εἰς τὸ σημεῖον, ποὺ ἔφθασαν χρειάζονται καταρράκτην ἀπολυμαντικῶν φαρμάκων. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν παρατήρησιν ὅτι διὰ τὰ πεζοδρόμια κλπ. ὑπεύθυνος εἶναι ἡ ἀστυνομία, τὴν ἀπορρίπτομεν ἀσυζητητί. Διότι ὁ μόνος ὑπεύθυνος διὰ τὴν τήρησιν τῆς καθαριότητος εἶναι πάντοτε ὁ Δῆμος καὶ αὐτὸς ἔπρεπε νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν ἐνίσχυσιν τῆς ἀστυνομίας, ὅπου τὴν ἔκρινεν ἀναγκαίαν.

Ἡ Διάδοχος τοῦ ἀγγλικοῦ Θρόνου πριγκήπισσα Ἐλισάβετ ἐπιθεωροῦσα τιμητικὸν ἀπόσπασμα εἰς τὸ Χάϋντ Πὰρκ τοῦ Λονδίνου

ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΧΕΙΡΟΤΕΡΑ ΕΚΕΙΝΗΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΚΡΙΣΙΜΟΝ ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΕΠΙΣΙΤΙΣΜΟΥ ΕΝ ΑΓΓΛΙΑ

Εἶναι ὅμως ἱκανοποιητικαὶ αἱ προβλέψεις διὰ τὴν παραγωγήν. — Βελτίωσις εἰς διανομὰς ἱματισμοῦ

ΛΟΝΔΙΝΟΝ. (Ἰδιαιτ. ὑπηρ.). —Τὸ ἐπισιτιστικὸν πρόβλημα διὰ τὸν Ἀγγλικὸν λαόν, παρ' ὅλας τὰς καταβαλλομένας προσπαθείας, ὄχι μόνον δὲν ἔχασε τὴν ὀξύτητά του, ἀλλ' ἀντιθέτως κατέστη περισσότερον κρίσιμον ἀπὸ ἄλλοτε. Αἱ μειώσεις εἰς τὴν παροχὴν τροφίμων συνεχίζονται, τὰ σχέδια δὲ διὰ τὸν προσεχῆ χειμῶνα καταστρώνονται μὲ προοπτικὴν περαιτέρω περιστολῆς τῶν μερίδων τροφίμων, ἰδίᾳ ὅσον ἀφορᾷ τὸ κρέας καὶ τὰ αὐγά. Οὕτω προβλέπεται, ὅτι οἱ Ἄγγλοι θὰ προμηθεύωνται ἑβδομαδιαίως ποσότητα κρέατος, ἱκανὴν νὰ ἐπαρκέσῃ διὰ τρεῖς κοτολέττες καὶ δύο αὐγὰ μόνον.

Ὁμιλῶν σχετικῶς ὁ ὑπουργὸς τῆς Γεωργίας κ. Οὐΐλιαμς πρὸς τὸ Συμβούλιον Γεωργίας, εἶπεν ὅτι ἡ κατάστασις θὰ εἶναι χειροτέρα ἐκείνης τοῦ πολέμου. Τὸ εὐχάριστον ἐν προκειμένῳ εἶναι, ὅτι ὑπάρχουν ἱκανοποιητικαὶ προβλέψεις διὰ τὴν ἀπόδοσιν τῆς γεωργικῆς παραγωγῆς. Ἡ ἐπάνοδος τῶν ἀποστρατευμένων εἰς τὰς γεωργικὰς ἀσχολίας των, συντελεῖ ὁσημέραι εἰς ἐντατικωτέραν καλλιέργειαν. Εἶναι δὲ ἀξιοσημείωτον, ὅτι, ὄχι μόνον οἱ ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ αἱ γυναῖκες ἐπιδίδονται εἰς τὰ γεωργικὰ ἔργα. Αὐταὶ ἔχουν ἀποτελέσει ἕνα εἰδικὸν στρατόν, εἰς τὰς τάξεις τοῦ ὁποίου προσέρχονται 600 κορίτσια καθ' ἑβδομάδα. Τέλος διὰ τὴν βελτίωσιν τῆς καταστάσεως ὁ νέος ὑπουργὸς τοῦ Ἐπισιτισμοῦ κ. Στράτσυ καταβάλλει δραστηρίας ἐνεργείας εἰς Ὀττάβαν τοῦ Καναδᾶ, διὰ νὰ ἐπιτύχῃ ἡ Ἀγγλία τὴν προμήθειαν ἐπαρκῶν ποσοτήτων Καναδικοῦ σίτου.

Ἀντιθέτως παρατηρεῖται αἰσθητὴ βελτίωσις εἰς τὰς διανομὰς εἰδῶν ἱματισμοῦ. Ἀνηγγέλθη χθὲς εἰς τὴν Βουλήν, ὅτι ἐφεξῆς οἱ ἀνήλικες θὰ λαμβάνουν δελτίον διὰ 30 πόντους, ἀντὶ 26, ποὺ ἐλάμβανον μέχρι τοῦδε. Τὸ γεγονὸς ὀφείλεται εἰς αὔξησιν τῆς βιομηχανικῆς παραγωγῆς, ἐνισχυθείσης ὁμοίως μὲ χεῖρας εἰδικευμένων ἐργατῶν, οἱ ὁποῖοι ἤδη ἀπολύονται τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ. Οὕτω οἱ 30 πόντοι ἀναλογοῦν πρὸς μίαν ἐνδυμασίαν, ἄνευ γιλέκου, ἓν ὑποκάμισον καὶ τρία ζεύγη καλτσῶν. Ἐὰν πρόκειται περὶ γυναικὸς ἠμπορεῖ μὲ τοὺς ἰδίους πόντους νὰ ἀγοράσῃ ἕνα φόρεμα, μίαν μπλοῦζαν, ἕνα ἐπανωφόρι καὶ δύο ζεύγη μεταξωτῶν καλτσῶν.

ΤΟ ΣΧΕΔΙΟΝ ΓΚΡΟΜΙΚΟ ΠΕΡΙ ΕΛΕΓΧΟΥ ΤΗΣ ΒΟΜΒΑΣ ΑΝΤΙΘΕΤΟΝ ΤΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΥ

ΛΟΝΔΙΝΟΝ. Τηλεγραφοῦν ἐκ Νέας Ὑόρκης, ὅτι τὸ σχέδιον τὸ ὁποῖον ὑπέβαλε χθὲς εἰς τὴν ἐπιτροπὴν ἐνεργείας, ὁ ἀντιπρόσωπος τῶν Σοβιὲτ κ. Γκρομίκο διὰ τὴν ἄσκησιν ἐλέγχου ἐπὶ τῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας, ἔχει οὐσιώδεις διαφορὰς ἀπὸ τοῦ ἀμερικανικοῦ σχεδίου, τὸ ὁποῖον ὑπέβαλεν εἰς τὴν ἐπιτροπὴν ὁ ἐκπρόσωπος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν κ. Μπαρούχ. Τὸ σχέδιον τοῦ κ. Γκρομίκο προβλέπει ὅτι ὅλα τὰ κράτη τὰ ὁποῖα θὰ ὑπογράψουν τὴν παρ' αὐτοῦ προτεινομένην συμφωνίαν, θὰ καταστρέψουν τὰς βόμβας τὰς ὁποίας κατεσκεύασαν ἢ τὰς ὁποίας ἔχουν ἀποθηκεύσει ἐντὸς τριῶν μηνῶν. Θεσπίζει ἀπαγόρευσιν τῆς κατασκευῆς βομβῶν ἀτόμου. Εἰς τὴν συμφωνίαν θὰ μετάσχουν κατὰ τὴν πρότασιν τοῦ κ. Γκρομίκο ὅλα τὰ ἡνωμένα ἔθνη ἀφοῦ τὸ σχέδιον ἐγκριθῇ ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλείας καὶ τοῦ ὁποίου ἡ διάρκεια ὁρίζεται ἐπ' ἀόριστον χρονικὸν διάστημα. Τέλος τὸ σχέδιον τοῦ κ. Γκρομίκο προβλέπει τὴν σύστασιν διεθνοῦς ὀργανισμοῦ ὁ ὁποῖος θὰ ἀναλάβῃ τὴν διεθνῆ ἐποπτείαν διὰ τὴν παρεμπόδισιν τῆς κατασκευῆς νέων βομβῶν ἀτόμου. Τοῦτο διαφέρει τοῦ ἀμερικανικοῦ σχεδίου κατὰ τοῦτο: ὅτι ἐμπιστεύεται εἰς τὴν καλὴν θέλησιν τῶν κατ' ἰδίαν χωρῶν τὴν καταστροφὴν τῶν βομβῶν ἀτόμου καὶ τάσσει σύντομον προθεσμίαν πρὸς τοῦτο, ἐνῷ τὸ ἀμερικανικὸν σχέδιον προβλέπει τὴν καταστροφὴν εἰς περισσότερον μεμακρυσμένην ἐποχήν.

Τὸ βασικὸν σημεῖον τοῦ ἀμερικανικοῦ σχεδίου ἔγκειται εἰς τὸ ὅτι θέτει ὡς προϋπόθεσιν τῆς παραδόσεως τοῦ μυστικοῦ τῆς βόμβας τοῦ ἀτόμου τὴν ἵδρυσιν διεθνοῦς ὀργανισμοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν θὰ γίνῃ οἱαδήποτε ἀνακοίνωσις πρὶν ἢ ἀποδειχθῇ ὅτι οὗτος ἐργάζεται ἀποτελεσματικῶς, καὶ δύναται πράγματι νὰ παρεμποδίζῃ τὴν κατασκευὴν τῶν βομβῶν ἀτόμου. Ὁ κ. Κάντογκαν ὅπως καὶ οἱ ἀντιπρόσωποι Κίνας, Βραζιλίας, Κάτω Χωρῶν, Μεξικοῦ, ἔχουν ταχθῆ ὑπὲρ τοῦ ἀμερικανικοῦ σχεδίου.

Ο ΤΖΟΕ ΛΟΥΪΣ ΕΝΙΚΗΣΕ ΤΟΝ ΚΟΝΝ

60.000 ΘΕΑΤΑΙ

ΛΟΝΔΙΝΟΝ. Τὸ «Ρώϋτερ» πληροφορεῖται ἐκ Νέας Ὑόρκης, ὅτι 60 000 καὶ πλέον θεαταὶ εἶχον καταλάβει ἀπὸ ἐνωρὶς τὰς θέσεις των εἰς τὸ γήπεδον τοῦ Γιάνκι Μπέϊζμπολ, ἵνα παρακολουθήσουν τὸν ἀγῶνα διὰ τὸ παγκόσμιον πρωτάθλημα μεταξὺ τῶν πυγμάχων Τζὸε Λούϊς καὶ Μπίλλυ Κόνν. Ὑποδηματοκαθαρισταὶ ἀνεμιγνύοντο μὲ τραπεζίτας καὶ μὲ πολιτικοὺς ἄνδρας μέσα εἰς τὸ πλῆθος, τὸ ὁποῖον κατηυθύνετο εἰς τὸ γήπεδον. Ὅλαι σχεδὸν αἱ θέσεις τῶν 100 δολλαρίων εἶχον καταληφθῆ καὶ μεταξὺ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι παρεκάθηντο πλησίον τοῦ στίβου, ἦσαν ὁ πρώην πρωταθλητὴς βαρέων βαρῶν Τζὰκ Λάρκεϋ καὶ ὁ Ἄγγλος πρωταθλητὴς μεσαίων βαρῶν Φρέντυ Μὶλς.

Παρίσταντο πολλὰ μέλη τῶν ἀντιπροσωπειῶν τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν καθὼς καὶ πολλοὶ ἀστέρες τοῦ θεάτρου καὶ τοῦ κινηματογράφου.

Ὁ κ. Ἀντρεῒ Γκρομύκο, ἀντιπρόσωπος τῶν Σοβιὲτ εἰς τὸν Ο. Η. Ε., ἀπουσίασε, καίτοι εἶχεν ἀναγγελθῆ προηγουμένως ὅτι θὰ παρηκολούθει τὸν ἀγῶνα. Ὁ γενικὸς γραμματεὺς τοῦ Ο. Η. Ε. κ. Τρίκβε Λὴ παρέστη, καθὼς καὶ ἄλλοι ἐκ τοῦ Ο. Η. Ε. Ὁ κ. Ἔντυ Τζόσεφ, ὁ ὁποῖος ἦτο διαιτητὴς κατὰ τὸν ἀγῶνα Λούϊς καὶ Κόνν τὸ 1941, παρίστατο καὶ πάλιν μὲ τοὺς κ. κ. Τζὰκ Ὀσσούλιβα καὶ Φρὰνκ Φόρμπες ὡς κριτάς.

Ὁ ἀγὼν ἤρχισε περὶ ὥραν 2.16'. Κατὰ τὸν πρῶτον γῦρον οὐδεὶς ἐκ τῶν πυγμάχων κατέφερε πλῆγμα, διότι καὶ οἱ δύο ἦσαν ἐξαιρετικῶς προσεκτικοί. Κατὰ τὸν δεύτερον γῦρον ὑπῆρξαν δραστηριώτεροι. Ὁ Κόνν ἔδωσε μερικὰ κτυπήματα εἰς τὸν στόμαχον καὶ ὁ Λούϊς διὰ τῆς ἀριστερᾶς πυγμῆς κτυπήματά τινα εἰς τὴν κεφαλήν,

Τελικῶς ὁ Λούϊς ἐνίκησε (νὸκ-ἄουτ) τὸν Κόνν εἰς τὸν ὄγδοον γῦρον.

Διὰ τοῦ ἀγῶνος αὐτοῦ, ὁ Λούϊς προήσπισεν ἐπιτυχῶς τὸν τίτλον τοῦ παγκοσμίου πρωταθλητοῦ διὰ 32αν φοράν.

Ὁ ἀγὼν μετεδόθη ἀπὸ ραδιοφώνου καὶ διὰ τηλεοράσεως ἐγχρώμου, εἰς ἀπόστασιν 230 χιλιομέτρων. Ὁ Τζὸε Λούϊς ἔλαβε τὰ 40 ο)ο τῶν καθαρῶν εἰσπράξεων τῶν εἰσιτηρίων, οἱ ὁποῖαι ἀνῆλθον εἰς τὸ σεβαστὸν ποσὸν τῶν 2 1)2 ἑκατομμυρίων δολλαρίων. Ὁ Μπίλλυ Κόνν ἔλαβε ποσοστὸν 25 ο)ο ἐκ τοῦ συνολικοῦ ποσοῦ. Καὶ οἱ δύο ὅμως ἐπῆραν μερίδιον 7 ο)ο ἐκ τῶν στοιχημάτων τῶν διαφόρων φιλάθλων, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ὑπερέβησαν τὸ ποσὸν τῶν 100 ἑκατομμυρίων δολλαρίων. Δηλαδὴ αἱ δύο πυγμάχοι ἐκέρδισαν ἀπὸ τὰ στοιχήματα 7.000

Συνέχεια εἰς τὴν 3ην σελίδαν

Η ΣΤΑΣΙΣ ΤΩΝ ΑΓΓΛΩΝ ΕΙΣ ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΟΥ ΜΟΥΦΤΗ

ΟΙ ΒΡΕΤΑΝΟΙ ΕΝ ΔΥΣΧΕΡΕΙΑ ΔΙΟΤΙ ΟΥΤΟΣ ΕΥΡΕΝ ΑΣΥΛΟΝ ΠΑΡΑ ΤΩ ΦΑΡΟΥΚ

ΛΟΝΔΙΝΟΝ. Τὸ Ρώϋτερ μεταδίδει, ὅτι ἡ Βρετανικὴ Κυβέρνησις πρόκειται νὰ προβῇ εἰς παραστάσεις πρὸς τὴν Αἰγυπτιακὴν διὰ τὸ ζήτημα τοῦ εἰς Αἴγυπτον καταφυγόντος Μουφτῆ τῆς Ἱερουσαλήμ. Τονίζεται σχετικῶς, ὅτι ὁ Μουφτῆς δὲν συγκαταλέγεται μεταξὺ τῶν ἐγκληματιῶν πολέμου, ὁπωσδήποτε ὅμως παραμένει ἐν ἰσχύϊ ἡ περὶ ἐξορίας του ἀπόφασις, ἡ δὲ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ θὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἐπιστροφήν του εἰς Παλαιστίνην, θεωροῦσα αὐτὸν ὡς ἐχθρόν της.

Ὁ ἀντιστράτηγος σὲρ Ἔβελυν Μπάρκερ διοικητὴς τῶν ἐν Παλαιστίνῃ βρετανικῶν δυνάμεων.

****

ΛΟΝΔΙΝΟΝ. Τὸ Πρακτορεῖον Ρώϋτερ πληροφορεῖται ἐκ Καΐρου, ἐν σχέσει πρὸς τὸν Μουφτῆν τῆς Ἱερουσαλὴμ ὅτι, ὡς ἀνεκοινώθη ἐπισήμως ἐκ τῶν βασιλικῶν ἀνακτόρων, ὁ Μουφτῆς ἔθεσεν ἑαυτὸν ὑπὸ τὴν εὐσπλαχνίαν τοῦ Βασιλέως Φαρούκ. Ὁ Μουφτῆς εἶχεν ἀναχωρήσει ἐκ Γαλλίας διὰ πλαστοῦ διαβατηρίου τὴν 29ην Μαΐου μὲ ἀμερικανικὸν ἀεροπλάνον, τὸ ὁποῖον ἔφθασεν εἰς Κάϊρον τὴν νύκτα τῆς 29ης πρὸς τὴν 30ην Μαΐου.

Καθ' ἃ ἐγνώσθη ὁ Μουφτῆς ὑπέγραψεν εἰς τὸ βιβλίον τῶν Ἀνακτόρων ὡς Μωχαμὲτ Ἀμὶν Ἂλ Χουσεϊνί, Μουφτῆς τῆς Παλαιστίνης.

Κατὰ τὴν ἀραβικὴν καὶ μουσουλμανικὴν παράδοσιν, ὅταν τις μεταβαίνῃ εἰς τὰ ἀνάκτορα καὶ ζητήσῃ τὴν προστασίαν τοῦ Βασιλέως, ὁ Βασιλεὺς πρέπει νὰ τὴν παράσχῃ. Ὁ Βασιλεὺς πρέπει νὰ τοῦ παράσχῃ στέγην καὶ τροφὴν καὶ νὰ τὸν προστατεύσῃ ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν του.

Κατὰ τὰ μουσουλμανικὰ ἔθιμα, εἶνε τιμητικὸν δι' ἕνα ἄνθρωπον νὰ χάνῃ καὶ τὴν ζωήν του, προστατεύων ἄλλον, ὁ ὁποῖος ζητεῖ τὴν εὐσπλαχνίαν του.

****

ΛΟΝΔΙΝΟΝ. Ὁ ἐν Καΐρῳ ἀνταποκριτὴς τοῦ Ρώϋτερ τηλεγραφεῖ ὅτι τὸ Αἰγυπτιακὸν ὑπουργικὸν Συμβούλιον συνῆλθε σήμερον διὰ νὰ συζητήσῃ τὴν κατάστασιν ἐκ τῆς προσφυγῆς εἰς Αἴγυπτον τοῦ Μουφτῆ. Ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν τῆς Αἰγύπτου ἐδήλωσεν ὅτι ἡ Μ. Βρετανία δὲν ἐζήτησε τὴν παράδοσιν τοῦ Μουφτῆ ἀλλὰ ἂν διετυποῦτο τοιαύτη αἴτησις θὰ ἀπερρίπτετο. Ἐκ μέρους τῆς Βρετανικῆς πρεσβείας ἐπεσκέφθη τὸν Αἰγύπτιον πρωθυπουργὸν ὁ κ. Μπόουκερ. Ὁ ὑπουργὸς Ἐξωτερικῶν τῆς Αἰγύπτου ἐδήλωσεν ὅτι ὁ Μουφτῆς εἰς οὐδεμίαν πρόκειται νὰ παραδοθῇ Δύναμιν. Θεωρεῖται οὗτος πολιτικὸς πρόσφυξ. Ὁ Μουφτῆς ἐζήτησεν ἄσυλον παρὰ τοῦ βασιλέως καὶ τώρα παραμένει εἰς τὸ βασιλικὸν κτῆμα. Αἱ Ἀραβικαὶ ἐφημερίδες χαιρετίζουν τὴν ἄφιξιν τοῦ Μουφτῆ.

****

ΛΟΝΔΙΝΟΝ. Ὁ διπλωματικὸς συνεργάτης τοῦ Ρώϋτερ γράφει:

Σήμερον διεξήγοντο εἰς τὸ Βρετανικὸν ὑπουργεῖον Ἐξωτερικῶν συσκέψεις περὶ τῶν μέτρων τὰ ὁποῖα ἐνδεχομένως θὰ λάβῃ ἡ Βρετανικὴ Κυβέρνησις κατόπιν τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Μουφτῆ εἰς Κάϊρον. Ἡ εἴδησις ὅτι ὁ Μουφτῆς εὗρηκεν ἄσυλον εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Φαρούκ πιστεύεται ὅτι ἀποτελεῖ πηγὴν σοβαρᾶς δυσχερείας διὰ τὴν Βρετανικὴν Κυβέρνησιν. Ἡ πρώτη ἀντίδρασις σήμερον τὴν πρωΐαν ἦτο τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ Μουφτῆς διέφυγεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν Βρετανικῶν ἀρχῶν. Διότι ὄχι μόνον ἐπεσκέφθη τὴν Μ. Ἀνατολὴν ἀλλὰ καὶ ἐζήτησε προστασίαν ἀπὸ Κυβέρνησιν μὲ τὴν ὁποίαν αἱ σχέσεις τῆς Μ. Βρετανίας ἔχουν ἤδη καταστῆ ἀρκετὰ λεπταὶ λόγῳ τῶν διαπραγματεύσεων πρὸς ἀναθεώρησιν τῆς συνθήκης. Ἡ νομικὴ θέσις τοῦ ζητήματος εἶναι μᾶλλον ἀόριστος. Ἐπίσημος ἐκπρόσωπος τῆς Βρετανικῆς Κυβερνήσεως ἐδήλωσε: «Θὰ εἴμεθα εὐχαριστημένοι ἂν τὸν εἴχομεν εἰς χεῖρας μας». Ἡ Μ. Βρετανία ἐνδιαφέρεται ζωηρῶς νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἐπάνοδον τοῦ

(Συνέχεια εἰς τὴν 3ην σελίδα)

ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ

Η ΘΥΕΛΛΑ

(Πρωτότυπο μυθιστόρημα)

ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ Κ. **ΣΠΥΡΟΥ ΜΕΛΑ**

ΜΕΡΟΣ Α'
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΒ'

Ο ΧΕΙΜΩΝΑΣ ΤΗΣ ΠΕΙΝΑΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ χθεσινό)

Ὁ χειμώνας εἶχε μπεῖ ἄγριος, θανατερός. Οἱ καμπάνες, στὰ νεκροταφεῖα, δὲ σήμαιναν πιὰ καμμιὰ θανή. Ἤτανε τόσο πολλές, ποὺ οἱ κωδωνοκροῦστες βαρέθηκαν καὶ παράτησαν ὁριστικὰ τὰ σκοινιά. Τάφο γιὰ ἕναν ἤτανε ἀδύνατο πιὰ νὰ σκάψουν οἱ σκελετωμένοι νεκροθάφτες. Ἄνοιγαν, μιὰ καὶ καλή, τὰ «ἑκατοστάρια» — λάκκους γιὰ ἑκατό. Καὶ πάλι δὲν πρόφταιναν. Κουβαλοῦσαν νεκροὺς ὅλη τὴν ὥρα καὶ μ' ὅλα τὰ μέσα: Μὲ τὰ κάρρα τῶν σκουπιδιῶν τῆς Δημαρχίας, μὲ τὰ καροτσάκια τοῦ χεριοῦ, μὲ τ' αὐτοκίνητα τοῦ Ἐρυθροῦ, μὲ τὴ ράχη τους τέλος, οἱ συγγενεῖς. Ἤταν ὅλα κουφάρια παραμορφωμένα, πρησμένες μορφές, στεγνωμένοι, ἀποσκελετωμένοι κορμοὶ καὶ κάτω τουμπανιασμένα σκέλια, μὲ μεγάλες, ἀπαίσιες πληγές, ἀπὸ τὴν ἔλλειψη τοῦ λαδιοῦ. Κι' ἤταν οἱ πιὸ εὐτυχισμένοι αὐτοί, γιατὶ σβύσαν ἥσυχα, χωρὶς νὰ νοιώσουν πῶς πεθαίνουν, στὸν ὕπνο τους ἀπάνω, σὰν τὸ καντήλι ποὺ στράγγιξε τὸ λάδι του. Ἄλλοι πάλι, μὲ τὸ πετσὶ κολλημένο στὰ κόκκαλα, μὲ χέρια καὶ πόδια συρρωμένα σὰ σπάγγους, σκελετοὶ πρὶν καταλύσει τὴ σάρκα τους ἡ γῆ, μὲ τὶς κόχες βαθουλωτές, τὰ μάτια ὁρθάνοιχτα καὶ μπασμένα μέσα, θολοὺς βολβούς, μὲ ξεκόλλητους τοὺς χιτῶνες ἀπ' τὴν ἀβιταμίνωση.

Κάμποσους τοὺς πήγαιναν θεόγυμνους. Οἱ δικοί τους εἶχαν κρατήσει τὰ φυσιασμένα ροῦχα τους, νὰ τὰ πουλήσουν, μὲ τὴ μάταιη, πολλὲς φορὲς ἐλπίδα, ν' ἀγοράσουν κάτι νὰ φᾶνε. Ἀλῆτες πασάξενοι, ἀντιμαλλιάστρες, ἀγριεμένοι, ἀνθρώπινες ὕαινες, τρέχανε γύρω στοὺς λάκκους, αὐτοὺς ποὺ φέρνανε μὲ κάποια ροῦχα στὸ κορμί τους. Ρίχνονταν μ' οὐρλιάσματα, καυγάδες, βλαστήμιες, βρισιές, σπρωξίματα, πάνω στοὺς πεθαμένους, γιὰ ν' ἁρπάξουν, σὰν πολύτιμο λάφυρο, ἕνα πουκάμισο μπαλωμένο, ἕνα παντελόνι σχισμένο, ἕνα φουστάνι ξεβαμμένο, μιὰ μπλούζα χιλιοτριμμένη. Στήθεια μαραμένα, μέλη κρυφά, ποὺ τὴ ντροπή τους σκέπαζε τὸ ροῦχο, τἄφερναν στὸ φῶς, παραβίαζαν τὴν ἱερότητα τοῦ θανάτου, γιὰ μερικὰ κουρέλια, γιὰ νὰ ὑποστοῦν κι' αὐτοὶ ἀπὸ ἄλλους τὰ ἴδια, σὲ λίγες μέρες ποὺ ἐρχόταν ἀλάθευτα ἡ σειρά τους.

Ὅταν ἡσύχαζαν τέλος βοηθοῦσαν τοὺς νεκροθάφτες νὰ ρίξουν τὰ σκέλεθρα στὸν ὁμαδικὸ τάφο. Τοὺς βάζανε σὲ μιὰ σανίδα, τοὺς τραμπάλιζαν στὰ χείλια τοῦ λάκκου καὶ τοὺς πέταγαν μέσα, γυναῖκες, ἄντρες, παιδιά, ὅπως λάχαινε, ἄγνωστους, ἀδιάβαστους, ἄκλαυτους. Κι' ὅλα τοῦτα γίνονταν βιαστικά, νευρικά, λαχανιαστά γιατὶ στὸ μεταξύ, φτάνανε κι' ἄλλοι, κι' ἄλλοι... Μονάχα σὲ μεγάλες, μεσαιωνικὲς ἐπιδημίες, ποὺ τὸ θανατικὸ ρήμαζε ἀμπόδιστο τὶς πολιτεῖες, θὰ μποροῦσε νὰ φανταστῇ κανεὶς τέτοιες ταφές.

***

Μετὰ τὸ ἀεροπλάνο, τὴ μπόμπα, τὸ κανόνι, τὶς αἱματηρὲς μηχανὲς τοῦ θανάτου οἱ καταχτητὲς χτυποῦσανε τώρα τὸ νικητὴ λαό, μὲ τὸ πιὸ ὕπουλο, μὰ καὶ πιὸ τρομερὸ μέσο: τὴν πεῖνα. Ἡ στέρηση, ποὺ εἶχε ξεκινήσει ἀπὸ τὸ καλοκαῖρι μαλακά, γιὰ νὰ δυναμώσῃ τὸ φθινόπωρο καὶ νὰ γίνῃ ἀπόλυτη τὸ καλοκαίρι, δὲν ἤτανε μοιραία. Ἦταν ἀποφασισμένη, σαδιστικὴ ποινὴ καὶ μεθοδικὰ καταστρωμένο σχέδιο ἐξολοθρεμοῦ τῆς ἀνυπόταχτης ράτσας. Μιὰ μέρα ποὺ κάποια λαϊκὴ ἐπιτροπὴ πῆγε νὰ παραπονεθῇ στὴν «κουμμαντατούρ» τοῦ ξέφυγε τοῦ Γερμανοῦ ἀνώτερου ἀξιωματικοῦ ἡ φράση:

—Οἱ πλούσιοι θὰ γίνουν φτωχοὶ καὶ οἱ φτωχοὶ θὰ πεθάνουν!

Οἱ στρατιὲς τῶν Γερμανῶν καὶ τῶν Ἰταλῶν, κατηφορίζοντας ἀπὸ τὰ βόρεια σύνορα γιὰ κάτω, εἶχαν ἀνοίξει δυὸ τεράστια στόματα, ποὺ καταβρόχθισαν ὅ,τι μποροῦσε νὰ συντηρήσῃ τὸν πληθυσμό. Ὅ,τι βρέθηκε στὶς ἀποθῆκες, στοὺς σταθμούς, στὰ τελωνεῖα, στὰ λιμάνια, στὶς τράπεζες, στὰ ἐργοστάσια, στὰ μαγαζιά, στὰ κελάρια τῶν σπιτιῶν τὸ σάρωσαν. Κι' ὅ,τι δὲ σαρώθηκε, δεσμεύτηκεν, πετρέλαιο, σπίρτο, σαπούνι, ποτάσα, δέρματα, ξυλεία, σίδερα, μέταλλα, σταφίδα, κρέας, λάδι, λίπος, μπαμπάκι, πατάτα, καπνός, τυρί, δὲν ἀπόμεινε τίποτα.

Σκορπίστηκαν ὁλοῦθε στὰ κτήματα, στὰ φρουτοπεριβόλια, στοὺς λαχανόκηπους. Ἅρπαξαν ὅλα τὰ ζῶα, γελάδια, πρόβατα, κατσίκια, μουλάρια κι' ἄλογα, τἄσφαζαν, τἄτρωγαν, τἄκαναν κονσέρβες, τἄστελναν στὸν τόπο τους. Παίρνανε τὴ πατάτα μόλις ἔβγαινε ἀπὸ τὴ γῆ, τὴν ἀποθήκευαν, τὴ βάζανε στοὺς τενεκέδες ὕστερα καὶ τὴ φευγάτιζαν. Κάνανε κονσέρβες τὰ φροῦτα, τὰ λαχανικά. Πιάνανε ὅλες τὶς ψαρόσκαλες κι' ἅρπαζαν ἀπ' τὰ καΐκια, τὰ γρι-γριά, τὶς τράτες, τὰ παραγαδιάρικα ὅ,τι βρίσκανε κι' ἀνάγκαζαν τοὺς ψαράδες νὰ βγάζουν νύχτα, κρυφά, μὲ κίνδυνο, λίγα ψαράκια, νὰ τ' ἀλλάξουν μὲ ψωμί.

Τὰ ζαρζαβατικὰ καὶ τὰ χόρτα, ποὺ κρατούσανε κάπως τὸν κόσμο, τὸ καλοκαῖρι, ἀρχίζουν σιγὰ-σιγὰ νὰ λείπουν κι' αὐτά. Οἱ ἄνθρωποι δὲ βρίσκουν τίποτα πιά. Οἱ πιὸ φτωχοὶ γυρίζουν ἀλαλιασμένοι ἔξω ἀπὸ τὴν πολιτεία, στὰ χωράφια καὶ στοὺς κήπους, γυρεύοντας ὅποιο χόρτο, ἥμερο, ἄγριο, ἀδιάφορο, γιὰ νὰ γελάσουν τὸ σκουλῆκι. Ὅσοι μποροῦν νὰ δώσουν λίγα λεφτὰ ψάχνουν στὶς κρυφές, στὶς μαῦρες ἀγορές, γιὰ λίγο λάδι, λίγο ψωμί, μιὰ φούχτα ἐλιές, ἑκατὸ δράμια ὄσπρια καὶ πέφτουν στὰ νύχια φοβερῶν τεράτων ποὺ τοὺς γδέρνουν. Οἱ ραχίτιδες, οἱ ἀδενίτιδες, τὰ χτικιὰ μανιάζουν στὰ παιδιὰ καὶ στοὺς ἐφήβους. Οἱ γυναῖκες καὶ τὰ κορίτσια δὲν ἔχουν πιὰ τὶς γνωστὲς φροντίδες κάθε μήνα. Οἱ ἄντρες καὶ οἱ γονιοὶ ζητιανεύουν μιὰ φούχτα, νὰ τὸ βράσουν, νὰ τοὺς τὸ δώσουν τὸ πρωΐ, νὰ τὶς ξαναφέρουν στὴ φυσιολογικὴ κατάσταση.

***

Τὰ παιδιά, μαζὶ μὲ τὰ σκελετωμένα σκυλιά, ψάχνουν στὰ σκουπίδια, μπροστὰ στὰ καταλύματα καὶ τοὺς στρατῶνες τῶν Γερμανῶν καὶ Ἰταλῶν γιὰ κανένα ξεροκόμματο ἢ γι' ἀποφάγια. Τὰ σκυλιά, πεινασμένα κι' ἀγριεμένα, πιάνονταν πρῶτα μεταξύ τους. Κι' ὅσα μένανε κύρια τοῦ πεδίου ρίχνονταν ὕστερα στὰ παιδιά, μὲ ξεγυμνωμένα δόντια, νὰ τὰ σπαράξουν. Αὐτὰ ὅμως, ποὺ τὴν εἴχανε πάθει, μιὰ φορά, ἤταν ὡπλισμένα μὲ ξύλα καὶ κρατοῦσαν ἄμυνα γερή. Οἱ μάχες αὐτές, ὡστόσο, δίνονταν, πολλὲς φορές, γιὰ τὸ τίποτα. Γιατί, σύμφωνα μὲ τὶς διαταγὲς ποὺ εἶχαν, ἀπὸ τὴ σαδιστικὴ τους διοίκηση, ἀποφασισμένη νὰ ξεπατώσῃ τοὺς Ἕλληνες, ἔκαιγαν τ' ἀποφάγια. Οἱ σκύλοι, ποὺ οἱ περισσότεροι γίναν ἀδέσποτοι — δὲν εἶχαν ὅλοι νὰ τοὺς θρέψουν — ἀραίωσαν κι' ἐξαφανίστηκαν, σιγὰ - σιγὰ πρὶν ἀρχίσει ὁ χάρος νὰ θερίζῃ τὰ παιδιά. Πολλοὺς ἀπ' αὐτοὺς τοὺς φάγανε φτωχὰ σπίτια ποὔχανε φτάσει στὸ ἀμήν. Κι' ἄλλους ἔπιαναν οἱ μαυραγορίτες καὶ τοὺς πούλησαν. Μὰ καὶ μ' αὐτὸ δὲ γλύτωσαν ὅσοι σώσανε τὸν παρά τους κι' ἀπόμειναν χωρὶς τίποτα μέσα σ' αὐτὴ τὴν τρομερὴ θεομηνία.

Συχνὰ οἱ ἄνθρωποι χάνανε τὰ λογικά. Λιμασμένοι, ὅπως ἤτανε, τοὺς ἐρχόταν ἄλλο πράμα, νὰ βλέπουν τοὺς Γερμανοὺς νὰ περνᾶνε μὲ τροφές. Ὁρμοῦσαν κι' ἅρπαζαν. Καὶ πλήρωναν στὴ στιγμὴ μὲ σφαῖρες στὸ κορμί τους μιὰ τσαπέλα σῦκα ἢ μιὰ γαλέτα. Μὰ ἔτσι κι' ἔτσι δὲν ἤταν ὁ θάνατος; Ἡ Λένα δὲν μποροῦσε νὰ ξεχάσῃ ποτὲ τὸν πρῶτο ἄνθρωπο ποὺ εἶδε νὰ πέφτῃ στὸ δρόμο, ἀπὸ πεῖνα. Ἦταν ἕνα κρύο πρωΐ, τέλη τοῦ Νοέμβρη. Κατέβαινε βιαστική, ἀπὸ μιὰ λεωφόρο, γιὰ τὴ φοιτητικὴ λέσχη. Μπροστά της πήγαινε κάποιος μεσόκοπος μὲ τριμμένα ροῦχα, ἕνα παλιὸ καπέλλο καὶ ψαρὰ μαλλιά. Ξαφνικὰ τὸν εἶδε νὰ τρικλίζῃ, νὰ στηρίζεται μὲ τὸ χέρι, γιὰ μιὰ στιγμή, στὸν τοῖχο, ὕστερα νὰ πασχίζῃ νὰ προχωρήσῃ, νὰ τρικλίζῃ καὶ τέλος νὰ σωριάζεται κάτω, μπρούμυτα.

Ἔτρεξε νὰ τὸν βοηθήσῃ. Εἶχε χτυπήσει, κατάφατσα, ἡ μύτη του καὶ τὸ στόμα, ματωμένα. Τὸν ἀνασήκωσε. Κατάχλωμος, ἀναίσθητος, τὰ μάτια σβυσμένα, τὸ κεφάλι του ἔγερνε μπροστά, ὁ λαιμὸς παράλυτος, σὰ νὰ τὸν εἴχανε σφάξει. Ἔτρεξαν κι' ἄλλοι. Ἀπὸ κάποιο γειτονικὸ σπίτι τοῦφτιασαν ἕνα τσάϊ, τὸ κατέβασαν γοργά, τοῦδωσαν νὰ πιῇ λίγες γουλιές. Ἦρθε λιγάκι στὸν ἑαυτό του, μίλησε:

— Τὰ παιδιά μου!—πρόφτασε νὰ πῇ—γλυτῶστε τὰ παιδιά μου!..

Καὶ ξανάπεσε βαρύς, ξεψυχισμένος. Τὸν φρόντισαν ὅσο μποροῦσαν τὸν φέρανε στὰ καλά του, πήρανε τὴ διεύθυνσή του. Ἤτανε συνταξιοῦχος. Ἡ Λένα ἔκαμε γι' αὐτὸν ἔρανο, κάτι τοῦ μάζεψε. Μ' αὐτὸ τὸ κακό, σὲ μιὰ ἑβδομάδα, γίνηκε πιὸ γενικό. Οἱ ἄνθρωποι πέφτανε, κάθε μέρα, στὸ δρόμο, ἄνδρες, γυναῖκες—κυρίες, πολλὲς φορές, ποὺ κρύβανε, κάτω ἀπὸ ἕνα ἐξωτερικὸ ἀξιοπρεπέστατο, τὴν τραγῳδία τῆς πείνας—παιδάκια, πρὸ πάντων, τοῦ λαοῦ...

Ἡ Λένα εἶχε ταραχτῇ πολὺ κάποιο ἀπόγευμα. Εἶχε καθίσει ἀπ' ἔξω ἀπὸ ἕνα ζαχαροπλαστεῖο, στὴν πιὸ κεντρικὴ πλατεῖα τῆς πολιτείας, νὰ πάρῃ ἕναν καφέ. Ἀντίκρυ της, στὸ τελευταῖο τραπεζάκι, καθότανε, μὲ τὶς πλάτες γυρισμένες σ' αὐτή, ἕνα παιδάκι κακοφορεμένο καὶ ξεσκούφωτο. Τὸ πρόσεξε. Τῆς ἔκαμε μεγάλη ἐντύπωση, ποὺ κάμποσα λεπτὰ τώρα, δὲν εἶχε κάμει τὴν πιὸ μικρὴ κίνηση. Ὑποπτεύθηκε, σηκώθηκε, πῆγε κοντά του, τὸ κούνησε. Κανένα σημεῖο ζωῆς. Πιάνει τὸ χέρι του. Παγωμένο. Τὸ κοιτάζει καλά, τὰ μάτια γυάλινα: Ἤτανε νεκρὸ ἀπὸ πολλὴν ὥρα.

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ

****

ΑΥΡΙΟ: Ἡ συνέχεια.